

лудетини сж дветѣ: вирнати имѣ носоветѣ, хитростъ имѣ въ очитѣ свѣти, а коситѣ разпиляни, сякашѣ дърпани отъ врани. И на Лена, и на Лиза вече славата излиза. Максѣ и Морицѣ, що умрѣха, млади, стари що разсмѣха, тѣхни родни братя бѣха. Но сестритѣ се явиха, името имѣ затъмниха. И на тѣзѣ девойки луди днеска цѣлий свѣтъ се чуди. Лудоритѣ имѣ азѣ ще разкажа тукъ предъ васѣ. Ще захвана съ

ЛЕЛЯ ГАНА

Туй се случи край морето, въвъ оная кѣща, дето леля Гана все излиза лѣте съ Лена и Елиза — на чистѣ въздухѣ да лѣтува, нервитѣ си да лѣкува. Между насѣ да си остане, леличката е препряна. И страхлива — пази Боже! Но де седне, дето стане, лелята току подхване:

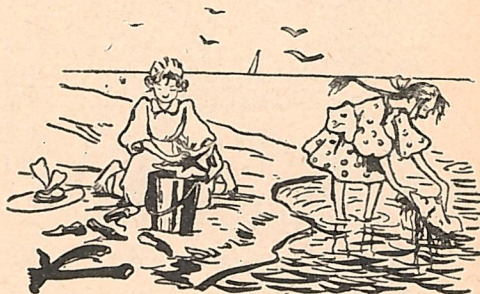
— Има хора боязливи. Страхуватъ се прекалено. Отъ сѣнката си се плашатъ. Ала вие, Лизо, Лено, смѣли винаги бждете! Примѣръ отъ мене вземете! Страхъ какво е азѣ не знамъ. И на васѣ съветъ ще дамъ: милички, не се плашете, моето сърдце носете!

Но единъ день Лена рече:

— Леля попрекалѣ вече. Като заекъ е страхлива, но стра-

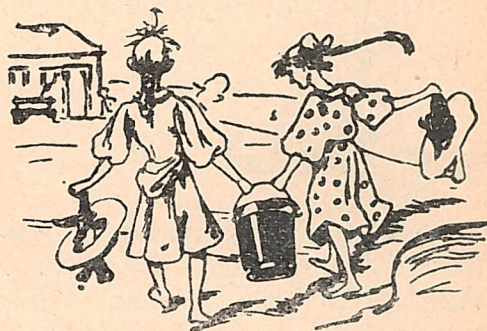
ха си все прикрива. Не минава туй предъ насѣ. Лизо, чуй що мисля азѣ...

Дълго шепнаха си дветѣ. Па изуха си нозетѣ, Лена взе въ ржка котлето, втурнаха се къмъ

морето. И на ловъ се заловиха. Две медузи уловиха. Турнаха ги въвъ котлето.

И съсъ тоя ловъ богатъ тѣ се върнаха назадъ. Дебномъ

като котки сжщи тѣ се вмъкнаха въвъ кѣщи. Въ ваната отвждѣ пердето скришомъ излѣха котлето. Въ тая вана всѣки день, билъ той топълъ, билъ студень, лелята се потопява. Туй голѣмъ покой ѣ дава.